

РЕШЕНИЕ

№ 980

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Георги Стоев

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Георги Стоев Въззивно гражданско дело № 20221100500291 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 20196202/09.10.2021г., постановено по гр.д. № 39619/2019г. по описа на Софийски районен съд, 171 с-в, са уважени обективно кумулативно съединените иски по правно основание чл. 240 вр. чл. 79 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, респективно за сумите от 6258,08 лева, представляваща изискуемо и неплатено задължение по договор за заем, ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба, както и за сумата от 1251.20 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 20.10.2016г. до 08.07.2019г.

Производството е образувано по въззивна жалба, вх. № 25159237/02.11.2021г., подадена от ответника в първоинстанционното производство, С. А., чрез назначения особен представител адв. Д., с която обжалва решението изцяло. Въззивникът навежда правни доводи за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на процесуалните правила, регламентиращи процеса по установяване на релевантни факти и оценка на събрания доказателствен материал, както и поради противоречие на материалния закон. Моли решението да се отмени като неправилно и вместо него да се постанови акт, с който да се отхвърлят предявените иски. Претендира сторените разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба от ищеца в първоинстанционното производство.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намира за установено следното от фактическа и правна страна във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт:

Въззивният съд съгласно чл. 269 ГПК е ограничен от посоченото в жалбата, когато са наведени твърдения за допуснати процесуални нарушения от първоинстанционния съд, водещи до неправилност на решението, а съгласно Тълкувателно решение № 1/2013 ОСГТК на ВКС в рамките на въззивната проверка съдът служебно изследва въпроса дали е

приложена правилно императивна материалноправна норма, както и за интереса на някоя от страните по делото. Съдът служебно следи за валидността на решението в цялост, а за пороци водещи до недопустимост само в обжалваната част на решението.

Във въззивната жалба се навеждат твърдения за неправилност на решението, поради допуснати процесуални нарушения на съда свързани с преценката и анализа на събрания доказателствен материал, водещи до неправилни фактически изводи, както и поради противоречие с материалния закон.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно.

По допустимостта:

Исковата молба съдържа твърдения за сключен между страните договор за паричен заем за сумата **от 9980 лева**. Заемополучателят се е задължил да върне сумата **от 11 935,08 лева**, платима на **36 равни анюитетни вноски** всяка в размер на **331,53 лева**. Между страните е уговорена възнаградителна лихва в размер на **12.69%** годишно от стойността на предадената сума, както и неустойка за забавено изпълнение в размер на **0,5%** от дължимата сума за всеки просрочен ден.

Ищецът претендира заплащане на сума в размер на **6 285.05 лева**, представляваща общо дължима сума въз основа на процесния договор за заем от 27.04.2015г., както и сумата **от 1 251,20 лева**, представляваща обезщетение за забава за всяка непогасена вноска за периода от 21.10.2016г. до 08.07.2019г. Твърди се и не е спорно по делото, че ответникът, преди депозирането на исковата молба, е погасил частично задължението си към ищеца. Първоинстанционният съд е уважил исковете изцяло.

Въззивният съд е констатирал, че исковата молба е нередовна, поради което същата е оставена без движение с **Разпореждане № 2052/10.02.2022г.**, като са дадени указания на въззиваемата страна и ищец в първоинстанционното производство да отстрани констатираните нередовности. Указано е на ищеца, че следва да посочи каква част от общо претендираната сума в размер на **6 285.05 лева** представлява главница и каква договорна лихва. Определен е едноседмичен преклузивен срок, като на страната е указано какви ще бъдат последиците при неизпълнение на указанията. Съобщението е получено лично от процесуалния представител на ищеца на **22.03.2022г.**, като в предвидения срок не е уточнена исковата претенция. В проведеното открито съдебно заседание на **15.02.2023г.** на страната отново е дадена възможност да се запознае с делото с цел да отстрани нередовностите на исковата молба. Същата не успява да изпълни дадените указания, респективно да отстрани нередовността на исковата молба.

Недопустимостта е порок, при който решението е валидно, но е постановено при липса на условия материалноправния спор да бъде разгледан по същество. Касае за порок на процесуална основа, т.е. за липса на положителни или наличието на отрицателни процесуални предпоставки свързани със съществуването и/или надлежното упражняване на правото на иск.

Съгласно мотивите на т. 5 от Тълкувателно решение № 1/2013 по тълк. д. 1/2013г. въззивният съд, макар и в условията на ограничен въззив, представлява инстанция по същество, т.е. дължи **повторно разрешение на материалноправния спор**, при което дейността на първата и въззивната инстанция е свързана с установяване на истинността на фактическите твърдения на страните, чрез събиране и преценка на доказателствения материал и субсумирането на установените факти под приложимата материална норма. Следователно, когато констатира нередовности на исковата молба, съдът е длъжен да даде указания за поправянето им за да обезпечи постановяването на допустим съдебен акт по съществото на спора. При неизпълнение на указанията въззивният съд обезсилва първоинстанционното решение и прекратява производството по делото.

В този смисъл са и мотивите на т. 4 от Тълкувателно решение № 1/17.07.2001 г. по т. д. № 1/2001 г. на ОСГК, ВКС, съгласно което спорният предмет по делото се въвежда с исковата молба, която трябва да съдържа задължителните реквизити, предвидени в чл. 98 и чл. 99 ГПК(отм.), понастоящем чл. 127 и чл. 128 ГПК. Щом като при всяко положение на

делото съдът може да констатира нейните нередовности и да дава указания на ищеца за тяхното отстраняване, а въззивният съд пристъпва направо към разглеждане материалноправния спор по същество, той може да остави без движение исковата молба съгласно чл. 100 ГПК(отм.) (чл. 129 от действащия ГПК) при констатация за дефекти в нея, като даде указания за отстраняването им и да изпълни задължението си да постанови допустим съдебен акт по същество на спора. При поправянето им в дадения срок, производството ще продължи до произнасяне с решение по основателността на въззивната жалба, а при неотстраняването им обжалваното първоинстанционно решение следва да се обезсили като постановено по ненадлежно предявен иск и производството по делото да се прекрати.

Въззивният съд е предоставил на два пъти възможност на ищеца да отстрани нередовностите на исковата молба, респективно да обезпечи допустимостта на процеса, но поради процесуално бездействие указанията не са изпълнени.

Претендираното в исковата молба застрашено или нарушено материално право става предмет на делото, респективно предмет на решението, което само по себе си трябва да представлява отговор на направеното от ищеца искане. Спорното право се индивидуализира с **1)** основанието, въз основа на което се претендира да е възникнало, т.е. правопораждащия фактически състав; **2)** съдържанието на правото; **3)** субектите по спорното правоотношение; **4)** индивидуализация на обекта на спорното правоотношение. От начина, по който се претендира дължимата сума в размер на 6 285.05 лева, обективно не може да се установи каква част от нея представлява главница и каква договорна лихва, съответно направените от ответника плащания коя част от задължението са погасили. Обективните предели на силната на пресъдено нещо обхващат спорното право, индивидуализирано от ищеца по своето основание и съдържание – аргумент от чл. 298, ал. 1 ГПК. В процесния случай съдържанието на спорното право не е индивидуализирано, въпреки дадените изрични указания за това, въпреки че на ищеца беше предоставена възможност да изпълни указанията в проведеното открито съдебно заседание, т.е. след определения от съда срок. Заключение на изслушаната и приета в първоинстанционното производство експертиза не може само по себе си да санира нередовностите на исковата молба, допълнително в същата не се съдържа информация, въз основа на която съдът служебно да установи съдържанието на спорното право. От представеното извлечение от сметката на ищеца също не може да се установи каква част от задължението е погасено от ответника, респективно каква част от възнаградителната лихва и главницата са останали непогасени, поради което се претендират в процесното исково производство.

Поради това въззивният съд счита, че са налице предпоставките на чл. 129, ал. 3 ГПК за връщане на исковата молба. Съответно постановеното по нередовна искова молба първоинстанционно съдебно решение като недопустимо, следва да бъде обезсилено, на основание чл. 270, ал. 3 ГПК, и производството по делото да се прекрати.

По отговорността за разноски:

При този изход на делото отговорността за разноски е на въззивникът. Право на разноски има въззиваемата страна, която е представлявана от особен представител, назначен по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК. Въззиваемата страна и ищец в първоинстанционното производство в определения от съда срок не е внесла сумата от **530,10 лева** за възнаграждение на особения представител, поради което на основание чл. 77 ГПК съдът постановява принудителното ѝ събиране.

Така мотивиран Софийски градски съд:

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА, на основание чл. 270, ал. 3, изр. първо ГПК, Решение № 20196202/09.10.2021г., постановено по гр.д. № 39619/2019г. по описа на Софийски районен съд, 171 с-в, с което са уважени предявените от В. Б. Г., ЕГН *****, обективно кумулативно съединените искове с правно основание чл. 240 вр. чл. 79 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, респективно за сумите от 6258,08 лева, представляваща изискуемо и неплатено задължение по договор за заем от 27.04.2015г., ведно със законна лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното погасяване на задължението, както и за сумата от 1251.20 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 20.10.2016г. до 08.07.2019г.

ВРЪЩА искова молба вх. № 2018082/10.07.2019 г., подадена от В. Б. Г., ЕГН *****,

ПРЕКРАТЯВА производството по делото.

ОСЪЖДА, на основание чл. 77 ГПК, В. Б. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. ж.к „****“, да заплати на адв. Ю.И. Д. в качеството му на особен представител на въззивника, за сумата от **530,10 лева**, представляваща дължимо и неплатено възнаграждение на особения представител пред въззивната инстанция. **ДА СЕ ИЗДАДЕ** служебно изпълнителен лист, след като решението влезе в сила.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от уведомяването пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____